

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 180 (XXIV) — Nr. 496

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 19 iulie 2012

SUMAR

Nr.	Pagina	Nr.	Pagina
LEGI ȘI DECRETE			
137.		scoaterii din rezerva de stat, sub formă de împrumut, a unor cantități de combustibili pentru unii operatori economici	5
502.		DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
	2	Decizia nr. 598 din 12 iunie 2012 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 178 alin. 2 și art. 249 alin. 2 raportat la art. 146 din Codul penal și ale art. 52, art. 66 alin. 2, art. 125 și art. 263 alin. 1 din Codul de procedură penală	6–9
138.		Decizia nr. 600 din 12 iunie 2012 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 14 din Legea nr. 38/2003 privind transportul în regim de taxi și în regim de închiriere	9–11
503.		Decizia nr. 602 din 12 iunie 2012 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. XVIII pct. 4 și 9 din Legea nr. 202/2010 privind unele măsuri pentru accelerarea soluționării proceselor	11–12
	2	DECIZII ALE PRIMULUI-MINISTRU	
139.		419. — Decizie pentru reluarea, la cerere, a activității doamnei Ana-Magdalena Radu (Cîrnu/Șerbănescu), consilier de soluționare a contestațiilor în domeniul achizițiilor publice în cadrul Consiliului Național de Soluționare a Contestațiilor	13
504.		420. — Decizie pentru modificarea Deciziei primului-ministru nr. 443/2009 privind stabilirea atribuțiilor domnului Balaban Alexandru-Gabriel, inspector guvernamental în cadrul Secretariatului General al Guvernului	13
	3	ACTE ALE BIROULUI ELECTORAL CENTRAL	
141.		1H. — Hotărâre privind aprobarea Regulamentului de organizare și funcționare a birourilor și oficiilor electorale constituite la referendumul național pentru demiterea Președintelui României din 29 iulie 2012	14–15
507.		★	
	5	Rectificări	15

LEGI ȘI DECRETE**PARLAMENTUL ROMÂNIEI****CAMERA DEPUTAȚILOR****SENATUL****LEGE**

privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 122/2011 pentru aprobarea scoaterii din rezerva de stat, sub formă de împrumut, a unor cantități de combustibili pentru unii operatori economici

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Articol unic. — Se aprobă Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 122 din 27 decembrie 2011 pentru aprobarea scoaterii din rezerva de stat, sub formă de împrumut, a unor cantități de combustibili pentru unii operatori economici, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 933 din 29 decembrie 2011.

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

p. PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR,

IOAN OLTEAN

PREȘEDINTELE SENATULUI

VASILE BLAGA

București, 18 iulie 2012.

Nr. 137.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI**DECRET**

pentru promulgarea Legii privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 122/2011 pentru aprobarea scoaterii din rezerva de stat, sub formă de împrumut, a unor cantități de combustibili pentru unii operatori economici

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se promulgă Legea privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 122/2011 pentru aprobarea scoaterii din rezerva de stat, sub formă de împrumut, a unor cantități de combustibili pentru unii operatori economici și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

— interimar —

GEORGE-CRIN LAURENȚIU ANTONESCU

București, 16 iulie 2012.

Nr. 502.

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

LEGE

privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 103/2011 pentru reglementarea unor măsuri în domeniul sănătății

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Articol unic. — Se aprobă Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 103 din 25 noiembrie 2011 pentru reglementarea unor măsuri în domeniul sănătății, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 854 din 2 decembrie 2011, cu următoarea modificare:

— **Articolul I se modifică și va avea următorul cuprins:**

„**Art. I.** — Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 372 din 28 aprilie 2006, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. La articolul 210 alineatul (1), litera l) se modifică și va avea următorul cuprins:

«l) *coplata* — suma care reprezintă plata contribuției bănești a asiguratului, în temeiul obligației prevăzute la art. 219 lit. g), pentru a putea beneficia de serviciile medicale din pachetul de servicii de bază, în cadrul sistemului de asigurări sociale de sănătate, în cuantumul și în condițiile stabilite prin contractul-cadru privind condițiile acordării asistenței medicale în cadrul sistemului de asigurări sociale de sănătate, potrivit art. 217 alin. (3) lit. k), restul sumei fiind suportată de către Fondul național unic de asigurări sociale de sănătate.»

2. La articolul 210 alineatul (1), litera m) se abrogă.

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

p. PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR,
IOAN OLTEAN

PREȘEDINTELE SENATULUI
VASILE BLAGA

București, 18 iulie 2012.
Nr. 138.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T

pentru promulgarea Legii privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 103/2011 pentru reglementarea unor măsuri în domeniul sănătății

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se promulgă Legea privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 103/2011 pentru reglementarea unor măsuri în domeniul sănătății și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
— interimar —

GEORGE-CRIN LAURENȚIU ANTONESCU

București, 16 iulie 2012.
Nr. 503.

PARLAMENTUL ROMÂNIEI**CAMERA DEPUTAȚILOR****SENATUL****LEGE****pentru respingerea Ordonanței de urgență a Guvernului
nr. 117/2011 privind constituirea Infrastructurii comune de
comunicații electronice a statului**

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Articol unic. — Se respinge Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 117 din 21 decembrie 2011 privind constituirea Infrastructurii comune de comunicații electronice a statului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 940 din 30 decembrie 2011.

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

p. PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR,

PREȘEDINTELE SENATULUI

IOAN OLTEAN**VASILE BLAGA**

București, 18 iulie 2012.

Nr. 139.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI**DECRET****privind promulgarea Legii pentru respingerea Ordonanței
de urgență a Guvernului nr. 117/2011 privind constituirea
Infrastructurii comune de comunicații electronice a statului**

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă :

Articol unic. — Se promulgă Legea pentru respingerea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 117/2011 privind constituirea Infrastructurii comune de comunicații electronice a statului și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

— interimar —

GEORGE-CRIN LAURENȚIU ANTONESCU

București, 16 iulie 2012.

Nr. 504.

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

L E G E

**pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului
nr. 7/2012 privind modificarea și completarea anexei
la Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 122/2011
pentru aprobarea scoaterii din rezerva de stat, sub formă
de împrumut, a unor cantități de combustibili pentru unii
operatori economici**

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Articol unic. — Se aprobă Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 7 din 27 martie 2012 privind modificarea și completarea anexei la Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 122/2011 pentru aprobarea scoaterii din rezerva de stat, sub formă de împrumut, a unor cantități de combustibili pentru unii operatori economici, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 210 din 29 martie 2012.

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

p. PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR,
IOAN OLTEAN

PREȘEDINTELE SENATULUI
VASILE BLAGA

București, 18 iulie 2012.
Nr. 141.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T

**privind promulgarea Legii pentru aprobarea Ordonanței
de urgență a Guvernului nr. 7/2012 privind modificarea
și completarea anexei la Ordonanța de urgență a Guvernului
nr. 122/2011 pentru aprobarea scoaterii din rezerva de stat,
sub formă de împrumut, a unor cantități de combustibili
pentru unii operatori economici**

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se promulgă Legea pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 7/2012 privind modificarea și completarea anexei la Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 122/2011 pentru aprobarea scoaterii din rezerva de stat, sub formă de împrumut, a unor cantități de combustibili pentru unii operatori economici și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
— interimar —

GEORGE-CRIN LAURENȚIU ANTONESCU

București, 17 iulie 2012.
Nr. 507.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 598**

din 12 iunie 2012

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 178 alin. 2 și art. 249 alin. 2 raportat la art. 146 din Codul penal și ale art. 52, art. 66 alin. 2, art. 125 și art. 263 alin. 1 din Codul de procedură penală

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Oana Cristina Puică	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Iuliana Nedelcu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 178 alin. 2 și art. 249 alin. 2 raportat la art. 146 din Codul penal și ale art. 52, art. 66 alin. 2, art. 125 și art. 263 alin. 1 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Societatea Comercială „Romtelecom” — S.A. din București și de Ovidiu Pripîș în Dosarul nr. 265/256/2011 al Judecătoriai Medgidia și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 669D/2011.

La apelul nominal, pentru autorii excepției se prezintă apărătorul ales Cătălina Dicu, cu împuternicire avocațială la dosar. Lipsește cealaltă parte, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată.

Președintele acordă cuvântul apărătorului autorilor excepției, care solicită admiterea acesteia, reiterând argumentele invocate în fața Judecătoriai Medgidia, și depune note scrise.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă referitor la dispozițiile art. 178 alin. 2 și art. 249 alin. 2 din Codul penal și ale art. 66 alin. 2, art. 125 și art. 263 alin. 1 din Codul de procedură penală, întrucât autorii excepției sunt nemulțumiți, în realitate, de modul de interpretare și aplicare a acestor texte de lege, respectiv ca neîntemeiată în ceea ce privește dispozițiile art. 146 din Codul penal și ale art. 52 din Codul de procedură penală, invocând în acest sens jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 12 mai 2011, pronunțată în Dosarul nr. 265/256/2011, **Judecătoria Medgidia a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 178 alin. 2 și art. 249 alin. 2 raportat la art. 146 din Codul penal și ale art. 52, art. 66 alin. 2, art. 125 și art. 263 alin. 1 din Codul de procedură penală.**

Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială „Romtelecom” — S.A. din București cu privire la dispozițiile art. 178 alin. 2 din Codul penal și ale art. 52, art. 66 alin. 2, art. 125 și art. 263 alin. 1 din Codul de procedură penală, și de Ovidiu Pripîș referitor la prevederile art. 249 alin. 2 raportat la art. 146 din Codul penal și ale art. 52, art. 66 alin. 2, art. 125 și

art. 263 alin. 1 din Codul de procedură penală, cu ocazia soluționării unei cauze penale având ca obiect săvârșirea infracțiunilor de ucidere din culpă și neglijență în serviciu.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul Societatea Comercială „Romtelecom” — S.A. susține că:

— dispozițiile art. 178 alin. 2 din Codul penal încalcă prevederile constituționale ale art. 16 alin. (1) referitor la egalitatea în fața legii și a autorităților publice și ale art. 41 alin. (1) privind dreptul la muncă, precum și prevederile art. 6 referitor la dreptul la un proces echitabil și ale art. 14 privind interzicerea discriminării din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, deoarece nu se poate stabili care este, de fapt, conținutul infracțiunii de ucidere din culpă în varianta agravantă referitoare la nerespectarea dispozițiilor legale ori a măsurilor de prevedere pentru exercițiul unei profesii sau meserii ori pentru efectuarea unei anume activități, în situația în care subiect activ este o persoană juridică, fiind vorba de aspecte strict legate de activitatea unei persoane fizice. Consideră că stabilirea unor criterii discriminatorii de sancționare, în raport cu calitatea făptuitorului de persoană care desfășoară în mod legal o activitate, nu respectă cerințele de accesibilitate și previzibilitate ale normei de drept penal;

— dispozițiile art. 52 din Codul de procedură penală, referitor la prezumția de nevinovăție, au o redactare restrictivă în raport cu prevederile art. 23 alin. (11) din Constituție, întrucât statuează că prezumția de nevinovăție încetează la momentul stabilirii vinovăției unei persoane printr-o hotărâre penală definitivă. Or, norma constituțională impune o garanție mai largă, folosind sintagma „*până la rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare*”, care presupune existența unei trimiteri în judecată urmate de o condamnare și de rămânerea definitivă a acesteia. Prin urmare, potrivit art. 52 din Codul de procedură penală, o persoană nu mai este considerată nevinovată dacă față de ea s-a dat o soluție de scoatere de sub urmărire penală sau de achitare, în temeiul art. 10 alin. 1 lit. b¹) sau d) din același Cod, pe motiv că fapta nu prezintă gradul de pericol social al unei infracțiuni sau faptei îi lipsește unul din elementele constitutive ale infracțiunii (altul decât latura subiectivă) ori de încetare a urmăririi penale sau a procesului penal, în baza art. 10 alin. 1 lit. f), g), h) sau i) din Codul de procedură penală, în caz de împăcare a părților, de retragere a plângerii prealabile, de lipsă a acesteia ori dacă a intervenit amnistia, prescripția ori decesul făptuitorului, respectiv radierea persoanei juridice sau s-a dispus înlocuirea răspunderii penale, deși persoana în cauză nu a fost condamnată pentru fapta respectivă;

— dispozițiile art. 66 alin. 2 din Codul de procedură penală încalcă prevederile constituționale ale art. 23 alin. (11) referitor la prezumția de nevinovăție, întrucât, în cazul în care învinuitul sau inculpatul nu-și exercită dreptul de a proba lipsa de temeinicie a probelor de vinovăție, acesta este considerat vinovat mai înainte de pronunțarea unei hotărâri definitive de condamnare;

— dispozițiile art. 125 din Codul de procedură penală aduc atingere, prin omisiune și lipsă de claritate, prevederilor constituționale ale art. 21 privind accesul liber la justiție și ale art. 24 referitor la dreptul la apărare, deoarece nu detaliază situațiile în care un raport de expertiză este susceptibil de a fi refăcut, lăsând la discreția procurorului posibilitatea refacerii acestuia. Astfel, învinutul sau inculpatul nu are posibilitatea de a solicita organului de urmărire penală efectuarea unei noi expertize în cazul în care la dosar există două rapoarte de expertiză care sunt contradictorii;

— dispozițiile art. 263 alin. 1 din Codul de procedură penală, care detaliază conținutul rechizitorului, înfrâng prezumția de nevinovăție, întrucât actul de sesizare a instanței stabilește încadrarea juridică a faptei fără a face nicio altă nuanță, în condițiile în care respectiva încadrare juridică aparține organului de urmărire penală și reprezintă doar o propunere a acestuia adresată instanței, iar nu o confirmare a vinovăției persoanei acuzate, care, prin ipoteză, trebuie prezumată nevinovată. Consideră că încadrarea juridică a faptei stabilite de organul de urmărire penală răstoarnă, de fapt, în cadrul comunității, prezumția de nevinovăție. Apreciază că textul de lege criticat ar fi trebuit, în mod obligatoriu, să conțină o diferențiere, o nuanțare, atât în privința încadrării juridice, cât și a stării de fapt și chiar a probelor.

Autorul excepției Ovidiu Pripîș formulează critici de neconstituționalitate identice cu privire la dispozițiile art. 52, art. 66 alin. 2, art. 125 și art. 263 alin. 1 din Codul de procedură penală, iar separat critică și art. 249 alin. 2 raportat la art. 146 din Codul penal. Susține că dispozițiile art. 249 alin. 2 raportat la art. 146 din Codul penal încalcă prevederile constituționale ale art. 21 alin. (3) referitor la dreptul la un proces echitabil și ale art. 23 alin. (11) și (12) privind prezumția de nevinovăție și legalitatea pedepsei, precum și ale art. 11 cu privire la raportul dintre dreptul internațional și dreptul intern și ale art. 20 referitor la preeminența tratatelor internaționale privind drepturile omului asupra legilor interne, raportate la prevederile art. 6 referitor la dreptul la un proces echitabil și ale art. 7 privind legalitatea pedepsei din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, deoarece nu satisfac exigențele de previzibilitate și accesibilitate ale normei de incriminare, art. 249 alin. 2 din Codul penal făcând trimitere, sub aspectul definiției consecințelor deosebit de grave, la norma generală cuprinsă în art. 146 din același Cod. În acest sens, arată că a fost trimis în judecată pentru săvârșirea infracțiunii de neglijență în serviciu în varianta calificată, procurorul reținând caracterul de gravitate dat de surveniența decesului minorei. Consideră că încadrarea juridică la care s-a oprit procurorul de caz este în mod cert eronată, întrucât decesul unei persoane ca urmare a încălcării din culpă a unor atribuții de serviciu nu poate reprezenta o consecință deosebit de gravă în accepțiunea art. 146 din Codul penal, și anume o pagubă materială mai mare de 200.000 lei sau o perturbare deosebit de gravă a activității unei persoane, ci mai degrabă o vătămare importantă adusă intereselor unei persoane, potrivit art. 249 alin. 1 teza a doua din Codul penal. Cu privire la dispozițiile art. 146 din același Cod, susține că echitatea procesului penal și prezumția de nevinovăție sunt grav afectate prin aceea că paguba materială nu poate fi legal stabilită decât în urma judecării definitive a fondului. În plus, textul contestat nu satisface nici exigențele de previzibilitate și accesibilitate, întrucât valoarea pagubei nu poate fi stabilită în abstract, ci trebuie apreciată de la caz la caz, în baza unor prevederi din legi extrapenale, ca rezultat al unui calcul care nu putea fi cunoscut de făptuitor în momentul săvârșirii faptei.

Judecătoria Medgidia apreciază că excepția de neconstituționalitate este vădit nefondată, autorii excepției

tinzând, în realitate, la modificarea sau completarea textelor de lege criticate.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului precizează că își menține punctul de vedere reținut în deciziile Curții Constituționale nr. 539/2004, nr. 780/2006, nr. 890/2007, nr. 861/2008, nr. 1.206/2008, nr. 1.690/2009, nr. 225/2012 și nr. 239/2012, în sensul că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, notele scrise depuse la dosar, susținerile autorilor excepției, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 178 alin. 2 și art. 249 alin. 2 raportat la art. 146 din Codul penal și ale art. 52, art. 66 alin. 2, art. 125 și art. 263 alin. 1 din Codul de procedură penală, care au următorul cuprins:

— Art. 178 alin. 2 din Codul penal: *„Uciderea din culpă ca urmare a nerespectării dispozițiilor legale ori a măsurilor de prevedere pentru exercițiul unei profesii sau meserii, ori pentru efectuarea unei anume activități, se pedepsește cu închisoare de la 2 la 7 ani.”;*

— Art. 249 alin. 2 din Codul penal: *„Fapta prevăzută în alin. 1, dacă a avut consecințe deosebit de grave, se pedepsește cu închisoare de la 2 la 10 ani.”;*

— Art. 146 din Codul penal, modificat prin Legea nr. 278/2006 pentru modificarea și completarea Codului penal, precum și pentru modificarea și completarea altor legi, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 601 din 12 iulie 2006: *„Prin consecințe deosebit de grave se înțelege o pagubă materială mai mare de 200.000 lei sau o perturbare deosebit de gravă a activității, cauzată unei autorități publice sau oricăreia dintre unitățile la care se referă art. 145, ori altei persoane juridice sau fizice.”;*

— Art. 52 din Codul de procedură penală, introdus prin Legea nr. 281/2003 privind modificarea și completarea Codului de procedură penală și a unor legi speciale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 468 din 1 iulie 2003: *„Orice persoană este considerată nevinovată până la stabilirea vinovăției sale printr-o hotărâre penală definitivă.”;*

— Art. 66 alin. 2 din Codul de procedură penală: *„În cazul când există probe de vinovăție, învinutul sau inculpatul are dreptul să probeze lipsa lor de temeinicie.”;*

— Art. 125 din Codul de procedură penală: *„Dacă organul de urmărire penală sau instanța de judecată are îndoieli cu privire la exactitatea concluziilor raportului de expertiză, dispune efectuarea unei noi expertize.”;*

— Art. 263 alin. 1 din Codul de procedură penală: *„Rechizitoriul trebuie să se limiteze la fapta și persoana pentru care s-a efectuat urmărirea penală și trebuie să cuprindă, pe lângă mențiunile prevăzute în art. 203, datele privitoare la*

persoana inculpatului, fapta reținută în sarcina sa, încadrarea juridică, probele pe care se întemeiază învinuirea, măsura preventivă luată și durata acesteia, precum și dispoziția de trimitere în judecată.”

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții de lege, autorii excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 16 alin. (1) referitor la egalitatea în fața legii și a autorităților publice, ale art. 21 privind accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil, ale art. 23 alin. (11) și (12) referitor la prezumția de nevinovăție și legalitatea pedepsei, ale art. 24 privind dreptul la apărare, ale art. 41 alin. (1) referitor la dreptul la muncă, precum și ale art. 11 privind raportul dintre dreptul internațional și dreptul intern și ale art. 20 referitor la preeminența tratatelor internaționale privind drepturile omului asupra legilor interne, raportate la prevederile art. 6 referitor la dreptul la un proces echitabil, ale art. 7 privind legalitatea pedepsei și ale art. 14 referitor la interzicerea discriminării din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele:

I. Autorii excepției nu formulează veritabile critici de neconstituționalitate cu privire la dispozițiile art. 178 alin. 2 și art. 249 alin. 2 din Codul penal și ale art. 66 alin. 2, art. 125 și art. 263 alin. 1 din Codul de procedură penală, ci sunt nemulțumiți, în realitate, de modul de interpretare și aplicare a acestor texte de lege de către procuror și instanța de judecată. Eventualele greșeli de aplicare a legii nu pot constitui însă motive de neconstituționalitate a dispozițiilor de lege criticate și, prin urmare, nu intră sub incidența controlului de constituționalitate exercitat de Curte, ci sunt de competența instanței de judecată investite cu soluționarea litigiului, respectiv a celor ierarhic superioare în cadrul căilor de atac prevăzute de lege. A răspunde criticilor autorilor excepției în această situație ar însemna o ingerință a Curții Constituționale în activitatea de judecată, ceea ce ar contraveni prevederilor art. 126 din Constituție, potrivit cărora justiția se realizează prin Înalta Curte de Casație și Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege.

Prin urmare, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 178 alin. 2 și art. 249 alin. 2 din Codul penal și ale art. 66 alin. 2, art. 125 și art. 263 alin. 1 din Codul de procedură penală este inadmisibilă.

II. Referitor la dispozițiile art. 52 din Codul de procedură penală, acestea au mai fost supuse controlului de constituționalitate prin raportare la aceleași prevederi din Constituție, invocate și în prezenta cauză, și față de critici identice. Astfel, prin Decizia nr. 225 din 15 martie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 284 din 27 aprilie 2012, Curtea a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor de lege criticate, reținând că prezumția de nevinovăție, așa cum este reglementată în art. 52 din Codul de procedură penală, are în vedere, pe de o parte, un termen până la care este activă, respectiv până la pronunțarea unei hotărâri penale definitive, și, pe de altă parte, vizează dreptul inculpatului de a nu fi obligat să își probeze nevinovăția. Altfel spus, până la dovedirea vinovăției de către organele judiciare, învinuitul sau inculpatul este presupus inocent. Prezumția are deci caracter procesual, așa încât, atunci când sunt indicii sau chiar probe temeinice de vinovăție, cel învinuit continuă să beneficieze de această prezumție până la stabilirea vinovăției printr-o hotărâre definitivă de condamnare. Împrejurarea că pot subzista suspiciuni, cu sau fără relevanță juridică, cu privire la vinovăția unei persoane cercetate, dar necondamnate pentru motiv că a intervenit amnistia, prescripția, retragerea plângerii prealabile ori o altă cauză de nepedepsire,

nu este de natură a afecta principiul constituțional enunțat, deoarece, potrivit art. 13 din Codul de procedură penală, în măsura în care aceasta dorește poate cere continuarea procesului penal.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, soluția de respingere a excepției de neconstituționalitate pronunțată de Curte prin deciziile mai sus menționate, precum și considerentele care au fundamentat-o își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

În ceea ce privește norma cu caracter explicativ cuprinsă în art. 146 din Codul penal, în raport cu care este reglementată agravanta infracțiunii de neglijență în serviciu prevăzută de art. 249 alin. 2 din același Cod, dispozițiile de lege criticate au mai fost supuse controlului de constituționalitate prin raportare la aceleași prevederi din Constituție și din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, invocate și în prezenta cauză, și față de critici similare. În jurisprudența sa, de exemplu, prin Decizia nr. 50 din 26 ianuarie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 188 din 28 februarie 2006, și Decizia nr. 1.051 din 9 octombrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 767 din 14 noiembrie 2008, Curtea a statuat că reglementarea cuprinsă în art. 146 din Codul penal este necesară cu atât mai mult cu cât legiuitorul a prevăzut consecințele deosebit de grave ca element circumstanțial în conținutul agravant al mai multor infracțiuni, cum ar fi, spre exemplu, furtul calificat, tâlhăria, înșelăciunea, delapidarea sau distrugerea calificată. Cu prilejul arătat, Curtea a constatat că este neîntemeiată susținerea autorului excepției referitoare la încălcarea dispozițiilor art. 21 alin. (3) din Constituție, deoarece aplicarea cerinței procesului echitabil se impune numai în legătură cu procedura de desfășurare a procesului, iar nu și în ceea ce privește cadrul juridic sancționator al faptelor, adică în domeniul dreptului substanțial, reținând că nici din cuprinsul art. 21 alin. (3) din Constituție și nici din cel al art. 6 al Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale sau al jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului nu se poate desprinde concluzia că aplicarea cerinței procesului echitabil ar trebui să excedeze necesității asigurării garanțiilor procesuale, spre a se intra în materia din câmpul dreptului substanțial.

Totodată, având în vedere inexistența în speță a unei hotărâri judecătorești definitive, Curtea nu a reținut nici critica referitoare la încălcarea art. 23 alin. (11) din Constituție privind prezumția de nevinovăție, care statuează că, *„Până la rămânerea definitivă a hotărârii judecătorești de condamnare, persoana este considerată nevinovată”*.

În fine, referitor la critica privind încălcarea prevederilor art. 23 alin. (12) din Constituție și ale art. 7 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, Curtea a constatat că dispozițiile de lege criticate nu contravin principiului legalității incriminării, ci, dimpotrivă, prin explicarea conținutului noțiunii *„consecințe deosebit de grave”* în textul art. 146 din Codul penal, se asigură caracterul de previzibilitate și accesibilitate al normei juridice penale.

În același sens sunt și Decizia nr. 311 din 3 martie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 251 din 11 aprilie 2011, și Decizia nr. 752 din 7 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 662 din 16 septembrie 2011.

Deoarece nu au apărut elemente noi, care să impună reconsiderarea jurisprudenței Curții, atât soluția, cât și considerentele deciziilor menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

I. Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 178 alin. 2 și art. 249 alin. 2 din Codul penal și ale art. 66 alin. 2, art. 125 și art. 263 alin. 1 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Societatea Comercială „Romtelecom” — S.A. din București și de Ovidiu Pripiș în Dosarul nr. 265/256/2011 al Judecătorei Medgidia.

II. Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 146 din Codul penal și ale art. 52 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de aceiași autori în același dosar.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 12 iunie 2012.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,

Oana Cristina Puică

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 600

din 12 iunie 2012

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 14 din Legea nr. 38/2003
privind transportul în regim de taxi și în regim de închiriere**

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Oana Cristina Puică	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Iuliana Nedelcu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 14 din Legea nr. 38/2003 privind transportul în regim de taxi și în regim de închiriere, excepție ridicată de instanță, din oficiu, în Dosarul nr. 17.879/302/2010 al Judecătorei Sectorului 5 București — Secția I penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.015D/2011.

La apelul nominal se prezintă personal partea George Darius Drăghici.

Cauza este în stare de judecată.

Președintele acordă cuvântul părții prezente, care arată că susține excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 14 din Legea nr. 38/2003, în raport cu prevederile art. 135 alin. (1) și (2) lit. a) din Constituție, excepție ridicată de instanță, din oficiu, și invocă, totodată, aceeași excepție și în raport cu prevederile constituționale ale art. 16 referitor la egalitatea în drepturi, ale art. 41 privind munca și protecția socială a muncii și ale art. 45 referitor la libertatea economică. În acest sens, depune note scrise.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate, invocând, în acest sens, jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 23 decembrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 17.879/302/2010, **Judecătoria Sectorului 5 București — Secția I penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 14 din Legea nr. 38/2003 privind transportul în regim de taxi și în regim de închiriere.**

Excepția a fost ridicată de instanță, din oficiu, cu ocazia soluționării plângerii împotriva unei rezoluții a procurorului de neîncepere a urmăririi penale, sub aspectul săvârșirii infracțiunilor prevăzute de art. 246—249 din Codul penal, cu privire la funcționarii din cadrul Primăriei Municipiului București care au respins o cerere de atribuire a unei autorizații taxi, deoarece au considerat că petentul a pierdut numărul de ordine inițial din lista de așteptare pentru transportatorii autorizați care puteau participa la prima procedură de atribuire a autorizațiilor taxi, potrivit dispozițiilor Legii nr. 38/2003 și ale Hotărârii Consiliului General al Municipiului București nr. 374/2008, iar, ulterior, deși petentul îndeplinea condițiile de obținere a autorizației de transport, au avut în vedere că este necesară disponibilizarea de autorizații taxi conform art. 14 alin. (6) din Legea nr. 38/2003.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile art. 14 din Legea nr. 38/2003 încalcă principiul economiei de piață, al libertății comerțului și al protecției concurenței loiale, întrucât îngreșesc competiția, limitând libera concurență pe piață prin introducerea unor restricții de ordin cantitativ în ceea ce privește numărul de licențe de taximetrie. Consideră că stabilirea unui număr maxim de autorizații taxi asigură un profit cert pentru firmele autorizate și, în același timp, îi prejudiciază pe noii operatori care ar dori să intre pe piață, dar nu o mai pot face, în condițiile în care numărul de licențe este limitat.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale

Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile art. 14 din Legea nr. 38/2003 sunt constituționale, deoarece nu aduc nicio atingere prevederilor din Constituție invocate. Arată că activitatea de transport în regim de taxi reprezintă, potrivit legii, un serviciu public, aceasta fiind destinată să completeze activitatea de transport public organizată la nivelul autorităților locale prin mijloace specifice. Ca atare, în reglementarea acestui domeniu de activitate, legiuitorul a avut în vedere protejarea interesului public pe care aceasta îl implică, astfel că limitarea, prin lege, a numărului de autorizații taxi este pe deplin justificată, fără a leza principiul economiei de piață și al liberei concurențe. Competența de atribuire a autorizațiilor taxi revine în mod firesc autorităților locale, acestea fiind singurele în măsură a aprecia, prin studii de specialitate, necesitățile pe plan local în ceea ce privește transportul public de persoane.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 14 din Legea nr. 38/2003 privind transportul în regim de taxi și în regim de închiriere, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 45 din 28 ianuarie 2003, modificate prin Legea nr. 265/2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 527 din 3 august 2007, care au următorul cuprins:

„(1) *Activitatea de transport public local de persoane în regim de taxi trebuie dimensionată în raport cu gradul de satisfacere a transportului public local de persoane realizat cu autobuze, troleibuze, microbuze, tramvaie și metrou, după caz.*

(2) *Autoritățile administrațiilor publice locale și ale municipiului București, prin hotărâri ale consiliilor respective, cu consultarea asociațiilor profesionale reprezentative, definite la art. 54, stabilesc numărul maxim de autorizații taxi, necesar pentru executarea transportului în regim de taxi, pentru o perioadă de 5 ani, după următoarele criterii minimale:*

a) *gradul de satisfacere a transportului public local de persoane realizat cu autobuze, troleibuze, microbuze, tramvaie și metrou, după caz, asigurând echilibrul care se impune între acestea;*

b) *norma cuprinsă la art. 13 lit. j);*

c) *gradul de poluare;*

d) *cererea și oferta permanente;*

e) *gradul de aglomerație în trafic;*

f) *promovarea tipurilor de transport mai puțin poluante.*

(3) *Numărul maxim de autorizații taxi care pot fi atribuite pentru o perioadă dată se poate stabili și pe baza unui studiu de specialitate realizat, precum și în urma consultării asociațiilor profesionale reprezentative.*

(4) *Numărul maxim de autorizații taxi stabilit a se atribui în conformitate cu prevederile alin. (2) și/sau (3) va fi de maximum 4 la 1.000 de locuitori ai localității de autorizare.*

(5) *După procedura de atribuire a numărului maxim de autorizații taxi stabilit conform alin. (4), autoritatea de autorizare nu va mai atribui nicio autorizație taxi decât în condiția disponibilizării unora dintre cele existente sau în cazul măririi numărului de autorizații taxi, cu respectarea prevederilor alin. (2)—(4).*

(6) *Dacă numărul autorizațiilor taxi emise până la data intrării în vigoare a prezentei legi depășește numărul maxim de autorizații taxi stabilite în condițiile alin. (2)—(4), consiliul local sau Consiliul General al Municipiului București nu va mai atribui nicio autorizație taxi până la micșorarea numărului acestor autorizații, prin disponibilizare în conformitate cu prevederile prezentei legi, sub numărul maxim stabilit.”*

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții de lege, autorul excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 135 alin. (1) și (2) lit. a) privind principiul economiei de piață, al libertății comerțului și al protecției concurenței loiale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține următoarele:

I. În ceea ce privește susținerile părții George Darius Drăghici, făcute în ședința publică, în sensul extinderii motivelor de neconstituționalitate, arătând că susține excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 14 din Legea nr. 38/2003, în raport cu prevederile art. 135 alin. (1) și (2) lit. a) din Constituție, excepție ridicată de instanță, din oficiu, și, totodată, invocă aceeași excepție și în raport cu prevederile art. 16, 41 și 45 din Legea fundamentală, Curtea constată că nu poate primi aceste din urmă susțineri, întrucât ele au fost formulate ulterior sesizării Curții. Instanța de contencios constituțional nu poate hotărî asupra excepțiilor de neconstituționalitate ridicate direct în fața sa, întrucât, altfel, s-ar încălca prevederile art. 29 alin. (4) teza a doua din Legea nr. 47/1992, conform cărora, în situația în care excepția a fost ridicată de instanță, din oficiu, așa cum este cazul în speță, părțile trebuie să își formuleze susținerile în legătură cu excepția de neconstituționalitate în fața instanței de judecată, iar aceasta este obligată să motiveze excepția ridicată. Așadar, litigiul constituțional se desfășoară numai în limitele determinate prin încheierea de sesizare, fără ca acestea să poată fi modificate de vreuna dintre părți.

II. Referitor la dispozițiile de lege criticate, Curtea constată că acestea sunt constituționale, pentru următoarele considerente:

Activitatea de transport public local de persoane în regim de taxi reprezintă, potrivit legii, un serviciu comunitar de utilitate publică, fiind destinată a completa activitatea de transport public organizată la nivelul autorităților locale prin mijloace specifice. Ca atare, în reglementarea acestui domeniu de activitate, legiuitorul a avut în vedere protejarea interesului public pe care îl implică, astfel încât limitarea, prin lege, a numărului de autorizații taxi este pe deplin justificată și nu lezează principiul economiei de piață și al liberei concurențe. De altfel, legiuitorul a reglementat într-o manieră similară prestarea și a altor activități care implică interesul public, cum ar fi, spre exemplu, exercitarea profesiei de avocat, de notar public etc.

Astfel, Curtea constată că dimensionarea activității de taximetrie se realizează, cu respectarea unor cerințe specifice în domeniu, de către autoritățile administrațiilor publice locale și ale municipiului București, acestea fiind singurele în măsură a aprecia, în urma consultării asociațiilor profesionale reprezentative și, eventual, și pe baza unor studii de specialitate, necesitățile pe plan local în ceea ce privește transportul public de persoane.

Cât privește însă modalitățile efective de aplicare a dispozițiilor de lege criticate și procedura de atribuire a autorizațiilor taxi operatorilor de transport de pe piață de către autoritățile competente, Curtea reține că aceste aspecte reprezintă chestiuni de fapt asupra cărora nu este în măsură a se pronunța.

De altfel, Curtea a statuat în același sens prin Decizia nr. 796 din 27 septembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 711 din 22 octombrie 2007, respingând, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 14 alin. (1), (2) și (3) din Legea nr. 38/2003, decizie ale cărei considerente își păstrează valabilitatea și în cauza de față, întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să modifice jurisprudența Curții în materie.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 14 din Legea nr. 38/2003 privind transportul în regim de taxi și în regim de închiriere, excepție ridicată de instanță, din oficiu, în Dosarul nr. 17.879/302/2010 al Judecătoriei Sectorului 5 București — Secția I penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 12 iunie 2012.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Oana Cristina Puică

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 602

din 12 iunie 2012

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. XVIII pct. 4 și 9 din Legea nr. 202/2010 privind unele măsuri pentru accelerarea soluționării proceselor

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Oana Cristina Puică	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Iuliana Nedelcu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. XVIII pct. 6 și 10 din Legea nr. 202/2010 privind unele măsuri pentru accelerarea soluționării proceselor, excepție ridicată de Emilian Roșca în Dosarul nr. 1.955/255/2009 al Curții de Apel Oradea — Secția penală și pentru cauze cu minori și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.260D/2011.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată.

Președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate, invocând, în acest sens, jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 27 septembrie 2011, pronunțată în Dosarul nr. 1.955/255/2009, **Curtea de Apel Oradea — Secția penală și pentru cauze cu minori a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. XVIII pct. 6 și 10 din Legea nr. 202/2010 privind unele măsuri pentru accelerarea soluționării proceselor.**

Excepția a fost ridicată de Emilian Roșca cu ocazia soluționării recursului împotriva unei hotărâri penale pronunțate de judecătorie în primă instanță.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile de lege criticate, care desființează calea de atac a apelului în cauzele penale soluționate în primă instanță de către judecătorii, încalcă dreptul la un proces echitabil, întrucât inculpatul beneficiază de o singură cale de atac, și anume recursul.

Curtea de Apel Oradea — Secția penală și pentru cauze cu minori apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece textele de lege criticate sunt în acord cu Legea fundamentală.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale, deoarece accesul liber la justiție nu înseamnă accesul, în toate cazurile, la toate structurile judecătorești și la toate căile de atac. În acest sens, art. 13 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale consacră doar dreptul la un recurs efectiv în fața unei instanțe naționale, deci posibilitatea de a accede la un grad de jurisdicție. Mai mult, textele de lege criticate sunt în deplină concordanță și cu prevederile art. 126 alin. (2) și art. 129 din Constituție, potrivit cărora stabilirea competenței instanțelor și a procedurii de judecată constituie atributul exclusiv al legiuitorului, care poate institui, în considerarea unor situații deosebite, reguli speciale de procedură, precum și modalitățile de exercitare a drepturilor procedurale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Potrivit încheierii de sesizare, obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. XVIII pct. 6 și 10 din Legea nr. 202/2010 privind unele măsuri pentru accelerarea soluționării proceselor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 714 din 26 octombrie 2010. Eroarea materială este însă evidentă, întrucât din considerentele încheierii reiese că, în realitate, autorul excepției critică pct. 4 și 9 ale art. XVIII din Legea nr. 202/2010, care elimină apelul împotriva hotărârilor penale pronunțate de judecătorii în primă instanță și reglementează competența curților de apel ca instanțe de recurs, iar nu dispozițiile similare ale punctelor 6 și 10 ale art. XVIII din Legea nr. 202/2010, dispoziții care se referă la instanțele militare. Prin urmare, Curtea se va pronunța asupra art. XVIII pct. 4 și 9 din Legea nr. 202/2010, având următorul cuprins:

„Codul de procedură penală, republicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 78 din 30 aprilie 1997, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

[...] 4. La articolul 27, punctul 2 se abrogă.

[...] 9. La articolul 28¹, punctul 3 se modifică și va avea următorul cuprins:

«3. ca instanță de recurs, judecă recursurile împotriva hotărârilor penale pronunțate de judecătorii în primă instanță, cu excepția celor date în competența tribunalului, precum și în alte cazuri anume prevăzute de lege;».”

Art. 27 pct. 2 din Codul de procedură penală, abrogat de art. XVIII pct. 4 din Legea nr. 202/2010, avea următorul cuprins:

„Tribunalul: [...] 2. ca instanță de apel, judecă apelurile împotriva hotărârilor penale pronunțate de judecătorii în primă instanță;”.

Art. 28¹ pct. 3 din Codul de procedură penală, modificat de art. XVIII pct. 9 din Legea nr. 202/2010, reglementează competența în materie de recurs a Curții de Apel.

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții de lege, autorul excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. XVIII pct. 4 și 9 din Legea nr. 202/2010 privind unele măsuri pentru accelerarea soluționării proceselor, excepție ridicată de Emilian Roșca în Dosarul nr. 1.955/255/2009 al Curții de Apel Oradea — Secția penală și pentru cauze cu minori.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 12 iunie 2012.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile art. XVIII pct. 4 și 9 din Legea nr. 202/2010 au mai fost supuse controlului de constituționalitate prin raportare la aceleași prevederi din Constituție, invocate și în prezenta cauză, și față de critici similare. Astfel, prin Decizia nr. 230 din 15 martie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 287 din 2 mai 2012, Curtea a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a textelor de lege criticate, reținând că dispozițiile art. XVIII pct. 4 și 9 din Legea nr. 202/2010, care elimină apelul împotriva hotărârilor penale pronunțate de judecătorii în primă instanță și instituie competența curților de apel ca instanțe de recurs, nu aduc nicio atingere dispozițiilor din Legea fundamentală invocate de autorii excepției. Stabilirea competenței instanțelor judecătorești și instituirea regulilor de desfășurare a procesului, deci și reglementarea căilor de atac, constituie atributul exclusiv al legiuitorului. Curtea a reținut, cu mai multe prilejuri, că acesta este sensul art. 129 din Constituție, text care face referire la „condițiile legii” atunci când reglementează exercitarea căilor de atac, ca de altfel și al art. 126 alin. (2) din Constituție, care, referindu-se la competența instanțelor judecătorești și la procedura de judecată, stabilește că acestea „sunt prevăzute numai de lege” [a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 460 din 28 octombrie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.153 din 7 decembrie 2004].

Astfel, Curtea a statuat că dispozițiile art. XVIII pct. 4 și 9 din Legea nr. 202/2010 nu încalcă dreptul la un proces echitabil, reglementat de prevederile art. 21 alin. (3) din Constituție, întrucât nu înlătură posibilitatea inculpaților de a beneficia de drepturile și garanțiile procesuale instituite prin lege, în cadrul unui proces public, judecat de către o instanță independentă, imparțială și stabilită prin lege, într-un termen rezonabil. Totodată, dreptul la un proces echitabil nu presupune obligativitatea parcurgerii, în materie penală, a unui număr de trei grade de jurisdicție. Astfel, textele de lege criticate asigură dreptul la două grade de jurisdicție (judecata în primă instanță și cea în recurs) în materie penală, drept reglementat de art. 2 din Protocolul nr. 7 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, soluția de respingere a excepției de neconstituționalitate pronunțată de Curte prin decizia mai sus menționată, precum și considerentele care au fundamentat-o își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Magistrat-asistent,
Oana Cristina Puică

DECIZII ALE PRIMULUI-MINISTRU**GUVERNUL ROMÂNIEI
PRIMUL-MINISTRU****DECIZIE****pentru reluarea, la cerere, a activității doamnei Ana-Magdalena Radu (Cîrnu/Șerbănescu),
consilier de soluționare a contestațiilor în domeniul achizițiilor publice
în cadrul Consiliului Național de Soluționare a Contestațiilor**

Având în vedere cererea doamnei Ana-Magdalena Radu (Cîrnu/Șerbănescu), consilier de soluționare a contestațiilor în domeniul achizițiilor publice în cadrul Consiliului Național de Soluționare a Contestațiilor, înregistrată cu nr. 19.545 din 9 iulie 2012, în temeiul art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare, al art. 261 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006 privind atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 337/2006, cu modificările și completările ulterioare, al art. 20 din Regulamentul de organizare și funcționare al Consiliului Național de Soluționare a Contestațiilor, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 1.037/2011, precum și al art. 96 alin. (1) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

primul-ministru emite prezenta decizie.

Articol unic. — Începând cu data de 1 august 2012, doamna Ana-Magdalena Radu (Cîrnu/Șerbănescu) își reia, la cerere, activitatea în funcția publică de consilier de soluționare a contestațiilor în domeniul achizițiilor publice în cadrul Consiliului Național de Soluționare a Contestațiilor.

**PRIM-MINISTRU
VICTOR-VIOREL PONTA**

Contrasemnează:
Secretarul general al Guvernului,
Ion Moraru

București, 18 iulie 2012.
Nr. 419.

**GUVERNUL ROMÂNIEI
PRIMUL-MINISTRU****DECIZIE****pentru modificarea Deciziei primului-ministru nr. 443/2009
privind stabilirea atribuțiilor domnului Balaban Alexandru-Gabriel, inspector guvernamental
în cadrul Secretariatului General al Guvernului**

Având în vedere propunerea formulată de Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale, prin Adresa nr. 188.583 din 9 iulie 2012, în temeiul art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare, și al art. 12 alin. (3) din Hotărârea Guvernului nr. 341/2007 privind intrarea în categoria înalților funcționari publici, managementul carierei și mobilitatea înalților funcționari publici, cu modificările și completările ulterioare,

primul-ministru emite prezenta decizie.

Articol unic. — Articolul unic din Decizia primului-ministru nr. 443/2009 privind stabilirea atribuțiilor domnului Balaban Alexandru-Gabriel, inspector guvernamental în cadrul Secretariatului General al Guvernului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 209 din 1 aprilie 2009, se modifică și va avea următorul cuprins:

„Articol unic. — Începând cu data intrării în vigoare a prezentei decizii, domnul Balaban Alexandru-Gabriel, inspector guvernamental în cadrul Secretariatului General al Guvernului, este desemnat să îndeplinească la nivelul județului Buzău atribuții ce intră în sfera de competență a Ministerului Agriculturii și Dezvoltării Rurale. Fișa de descriere a atribuțiilor și

responsabilităților și a modului de raportare a activității desfășurate se stabilește prin ordin al ministrului agriculturii și dezvoltării rurale. Plata drepturilor salariale ale inspectorului guvernamental și a celorlalte drepturi aferente se realizează de Secretariatul General al Guvernului, în condițiile legii, pe bază de pontaj și raport bilunar de urmărire a indicatorilor punctuali ai activității pe care o desfășoară în teritoriu, aprobat de ordonatorul de credite și/sau de reprezentantul Ministerului Agriculturii și Dezvoltării Rurale la nivelul județului unde își desfășoară activitatea. Evaluarea anuală se realizează, în condițiile legii, pe baza raportărilor realizate în urma activității desfășurate.”

**PRIM-MINISTRU
VICTOR-VIOREL PONTA**

Contrasemnează:
Secretarul general al Guvernului,
Ion Moraru

București, 18 iulie 2012.
Nr. 420.

ACTE ALE BIROULUI ELECTORAL CENTRAL

BIROUL ELECTORAL CENTRAL

REFERENDUM NAȚIONAL PENTRU DEMITEREA PREȘEDINTELUI ROMÂNIEI

29 IULIE 2012

HOTĂRÂRE privind aprobarea Regulamentului de organizare și funcționare a birourilor și oficiilor electorale constituite la referendumul național pentru demiterea Președintelui României din 29 iulie 2012

Având în vedere prevederile art. 25, 28 și 29 din Legea nr. 3/2000 privind organizarea și desfășurarea referendumului, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul art. 25 alin. (2²) din Legea nr. 3/2000, cu modificările și completările ulterioare,

Biroul Electoral Central hotărăște:

Art. 1. — Se aprobă Regulamentul de organizare și funcționare a birourilor și oficiilor electorale constituite la referendumul național pentru demiterea Președintelui României din 29 iulie 2012, prevăzut în anexa care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

Art. 2. — Prezenta hotărâre se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Președintele Biroului Electoral Central,
judecător **Gabriela Elena Bogasiu**

București, 10 iulie 2012.
Nr. 1H.

ANEXĂ

REGULAMENT de organizare și funcționare a birourilor și oficiilor electorale constituite la referendumul național pentru demiterea Președintelui României din 29 iulie 2012

Art. 1. — (1) Birourile și oficiile electorale sunt alcătuite numai din cetățeni cu drept de vot.

(2) În îndeplinirea atribuțiilor ce le revin, membrii birourilor și oficiilor electorale exercită o funcție ce implică autoritatea de stat. Exercițarea corectă și imparțială a funcției de membru al biroului sau oficiului electoral este obligatorie. Nerespectarea acestei obligații atrage răspunderea juridică, civilă sau penală, după caz.

Art. 2. — Delegații partidelor politice în birourile și oficiile electorale nu pot primi și nu pot exercita alte însărcinări în afara celor prevăzute de lege.

Art. 3. — Delegații partidelor politice în birourile și oficiile electorale pot fi înlocuiți la cererea celor care i-au propus, cu aprobarea biroului electoral ierarhic superior, până în ziua votării, iar în caz de deces, îmbolnăviri sau accidente, inclusiv în ziua alegerilor. Biroul sau oficiul electoral din care face parte delegatul ia act de înlocuirea reprezentantului.

Art. 4. — (1) Birourile și oficiile electorale lucrează legal în prezența majorității membrilor care le compun.

(2) În sensul prezentului regulament, prin *membri ai birourilor și oficiilor electorale* se înțelege și președinții acestora.

Art. 5. — Ședințele birourilor și oficiilor electorale sunt conduse de președinții acestora.

Art. 6. — Prezența la ședințe a membrilor birourilor și oficiilor electorale este obligatorie. În cazuri justificate, președinții

birourilor și oficiilor electorale pot aproba ca unii membri ai acestora să lipsească de la ședință.

Art. 7. — (1) Convocarea membrilor birourilor și oficiilor electorale în ședință se face telefonic sau prin orice alt mijloc, de regulă cu cel puțin 6 ore înainte, cu excepția situațiilor urgente, când se face de îndată, din dispoziția președintelui, prin intermediul aparatului tehnic.

(2) În convocare se precizează ora, motivul, locul de desfășurare a ședinței și se comunică materialele ce sunt propuse a fi luate în discuție.

Art. 8. — (1) Proiectul ordinii de zi a ședinței se propune de către președinte și se aprobă cu votul majorității membrilor prezenți.

(2) Membrii biroului sau oficiului electoral pot face propuneri pentru completarea ordinii de zi sau pentru eliminarea unora dintre problemele înscrise în aceasta.

(3) Propunerile de modificare a ordinii de zi se supun aprobării biroului sau oficiului electoral. Dacă acestea sunt aprobate, președintele este obligat să le supună dezbaterii.

Art. 9. — (1) Propunerile se supun dezbaterii biroului sau oficiului electoral în ordinea în care acestea au fost înscrise pe ordinea de zi.

(2) Schimbarea ordinii de dezbateri a problemelor înscrise pe ordinea de zi se poate face numai cu aprobarea membrilor biroului sau oficiului electoral, la propunerea președintelui sau a unuia dintre membri.

Art. 10. — (1) Membrii biroului sau ai oficiului electoral pot participa la dezbateri în ordinea înscrierii la cuvânt și numai după acordarea acestuia de către președinte.

(2) În luările de cuvânt, membrii birourilor sau ai oficiilor electorale se limitează strict la problema pusă în discuție.

(3) Președintele poate limita sau retrage cuvântul acordat, în situația în care vorbitorul se abate de la subiectul aflat în discuție. Dacă cel în cauză nu se supune, președintele poate suspenda ședința.

Art. 11. — (1) În îndeplinirea atribuțiilor prevăzute de Legea nr. 3/2000 privind organizarea și desfășurarea referendumului, cu modificările și completările ulterioare, precum și în soluționarea întâmpinărilor și contestațiilor, birourile și oficiile electorale adoptă hotărâri cu votul majorității membrilor prezenți. Votul se exprimă deschis și poate fi numai „pentru” sau „împotriva”.

(2) În caz de egalitate de voturi, votul președintelui este hotărâtor.

(3) Hotărârile se semnează de președinte și de membri.

(4) Lipsa semnăturilor unor membri nu influențează valabilitatea hotărârii, dacă aceasta a fost adoptată în condițiile alin. (1) și cu respectarea dispozițiilor art. 4.

(5) Hotărârile se aduc la cunoștință publică, după caz, prin afișare la sediul birourilor și oficiilor electorale, pe site-ul propriu, prin comunicare sau prin orice mijloc de publicitate.

Art. 12. — (1) Birourile și oficiile electorale sunt obligate să țină evidența întâmpinărilor, contestațiilor și altor cereri privind referendumul, precum și a hotărârilor adoptate.

(2) După fiecare ședință, birourile și oficiile electorale întocmesc un proces-verbal de ședință care se semnează de președinte și persoana care l-a întocmit. Acesta poate fi consultat, la cerere, de către membrii biroului sau oficiului electoral.

Art. 13. — (1) Durata programului zilnic de lucru cu publicul se afișează la sediile birourilor și oficiilor electorale și este respectată cu strictețe. Acesta nu poate avea mai puțin de 6 ore și trebuie fixat între orele 9,00—17,00.

(2) În zilele în care se împlinesc termene privind activități care țin de competența lor, birourile și oficiile electorale își încheie programul de lucru cu publicul la ora 24,00.

(3) În ziua votării, birourile și oficiile electorale asigură permanența.

Art. 14. — (1) În aplicarea prevederilor Legii nr. 3/2000, cu modificările și completările ulterioare, precum și în soluționarea întâmpinărilor și contestațiilor pe care sunt competente să le soluționeze, birourile electorale și oficiile electorale adoptă hotărâri care sunt obligatorii pentru toate autoritățile, instituțiile publice, birourile electorale, organismele cu atribuții în materia referendumului care funcționează în raza lor teritorială de competență, de la data aducerii la cunoștință în ședință publică.

(2) Biroul Electoral Central emite hotărâri în interpretarea legii, care se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

(3) Hotărârile se semnează de președinte și de membri. Lipsa semnăturilor unor membri nu influențează valabilitatea hotărârii, dacă aceasta a fost adoptată în condițiile art. 11 alin. (1) și cu respectarea dispozițiilor art. 4.

(4) Biroul electoral pentru secțiile de votare din străinătate și oficiile electorale de sector al municipiului București îndeplinesc, în mod corespunzător, atribuțiile prevăzute de lege pentru birourile electorale de circumscripție ale județelor și al municipiului București.

Art. 15. — Biroul Electoral Central, birourile electorale de circumscripție ale județelor și al municipiului București, biroul electoral pentru secțiile de votare din străinătate și oficiile electorale își desemnează câte un purtător de cuvânt, prin votul majorității membrilor prezenți, care este abilitat să asigure legătura acestora cu mass-media prin prezentarea comunicărilor oficiale.

Art. 16. — Președintele Biroului Electoral Central, președinții birourilor electorale de circumscripție ale județelor și al municipiului București, biroului electoral pentru secțiile de votare din străinătate și oficiilor electorale stabilesc care dintre problemele cu care acestea au fost sesizate sunt de natură a fi supuse dezbaterii biroului sau oficiului electoral și rezolvate prin hotărâre.

Art. 17. — Birourile și oficiile electorale își încetează activitatea după publicarea în Monitorul Oficial al României, Partea I, a rezultatului referendumului, potrivit prevederilor legale.

★

RECTIFICĂRI

La Decizia Curții Constituționale nr. 728 din 9 iulie 2012 referitoare la sesizarea de neconstituționalitate a Hotărârii Senatului nr. 24 din 3 iulie 2012 privind revocarea domnului Vasile Blaga din funcția de președinte al Senatului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 478 din 12 iulie 2012, se fac următoarele rectificări:

— la pagina 2, coloana 1, paragraful 2, în loc de: „obiectul Dosarului nr. 1.205L/2/2012” se va citi: „obiectul Dosarului nr. 1.177L/2/2012”;

— la pagina 3, coloana 2, paragraful 4, în loc de: „punctele de vedere ale Biroului permanent al Camerei Deputaților” se va citi: „punctul de vedere al Biroului permanent al Senatului”;

— la pagina 5, coloana 1, paragraful 1, în loc de: „Hotărârea Camerei Deputaților nr. 25 din 3 iulie 2012” se va citi: „Hotărârea Senatului nr. 24 din 3 iulie 2012”.

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC

— Prețuri pentru anul 2012 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Număr de apariții anuale	Valoare (TVA 9% inclus) — lei		
			12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	900	1.200	330	120
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	144	1.500		140
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	200	2.250		200
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	435	430		40
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	4.800	1.720		160
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	250	1.600		150
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	48	540		50
8.	Colecția Legislația României	4	450	120	
9.	Colecția Hotărâri ale Guvernului României	12	750		70

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC

— Prețuri pentru anul 2012 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	50	130	330	790	1.740	500	1.250	3.130	7.510	16.520
ExpertMO	100	250	630	1.510	3.320	1.000	2.500	6.250	15.000	33.000
Autentic+ExpertMO	130	330	830	1.990	4.380	1.300	3.250	8.130	19.510	42.920

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	60	150	380	910	2.000	600	1.500	3.750	9.000	19.800
ExpertMO	120	300	750	1.800	3.960	1.200	3.000	7.500	18.000	39.600
Autentic+ExpertMO	150	380	950	2.280	5.020	1.500	3.750	9.380	22.510	49.520

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia

50 lei/an

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

